

Mai Villadsens båltale

Taler

Mai Villadsen
Politisk ordfører for
Enhedslisten

Dato

23. juni 2021

Sted

Galgebakken, Albertslund

Kære Galgebakken

Tusind tak, for at jeg måtte komme og holde båltale.

Jeg elsker midsommer. Varmen, de lange lyse nætter og naturens frodighed. Sommeren betyder, at naturen folder sig ud. Den danske sommer, når den er allerbedst. Solen, træerne, fuglene, sneglene og de irriterende myg. Også i aften hvor vi fejrer just det, de lyse nætter og den sprudlende, farverige, frodige natur. Vi skal nyde den, og vi skal være glade, men vi skal også passe på den.

Da Vestskoven blev plantet for ca. 55 år siden, var der ingen, der for alvor tænkte på klimakrise, økologi, naturbeskyttelse og den slags. Men det er vi nødt til nu. Nattergalen, som man kan høre mange steder i Albertslund, advarer os, ligesom sommerfuglene, billerne og rævene: Pas på os, for pokker! Det var min første tanke, da jeg tænkte på min tale her i aften, hvor Vestskoven med alle dyrene står så frodig og smuk lige bag os.

Men netop omsorg for naturen er I jo kendt for i Albertslund, hvor I med Agendacenteret i spidsen har sat økologien og naturbevidstheden i front. Så jeg tror, jeg vil tale om noget andet.

Det er midsommer. Lige nu er vinteren nærmest så langt væk, den kan komme, men nu vender det, og den kommer hurtigt tættere på. Det store hjul drejer, og vi drejer med. Vi kan ikke andet. Vi har ikke noget valg, når nu vi bor i Norden. Lige nu er nætterne korte og dagene lange, snart er det lige omvendt.

Forleden var hjulet ved at stoppe for fodboldlandsholdets Christian Eriksen. Han fik hjertestop midt i en landskamp og overlevede kun, fordi kyndige

hænder tog ham under behandling med det samme.

Vi fulgte alle sammen med ved storskærme og hjemme i stuerne, og vi blev alle berørt. Var der én eneste, som var ligeglad? Var der én eneste som sagde: "hvad rager Christian Eriksen mig?". Jeg tror det ikke. Alle holdt vejret, fodboldfan eller ej, og alle følte glæde og lettelse, da det endelig stod klart, at vores helt havde klaret den. Sidenhen fik han indopereret en pacemaker og har det efter omstændighederne godt.

Hvad var det egentlig, vi oplevede i de minutter, hvor Christian Eriksen svævede mellem liv og død, alle os – mere end tre millioner mennesker – der fulgte med i landskampen? Jeg tror, det var et øjeblik af ægte medmenneskelighed og fællesskab. Og det skal man ikke kimse ad. Det var faktisk nogle vigtige øjeblikke for os alle sammen.

Et samfund fungerer bedst, når borgerne respekterer hinanden og føler omsorg for hinanden. Vi kan naturligvis ikke være tæt på hinanden alle sammen, og vi kan ikke føle dybt for hvem som helst, men vi kan holde fast i en helt generel respekt og omsorg.

Derfor er det ikke ligegyldigt, at vi faktisk gav udtryk for just det, da Christian Eriksen kollapsede. Det var sig selv en lille begivenhed, men tid og sted taget i betragtning blev det til noget afgørende, og vi opdagede, at vi ikke er ligeglade med hinanden når det gælder.

Nu er Christian Eriksen ikke en Hr. Hvemsomhelst. Han er både rig og berømt, og da det gik galt, var han omgivet af folk, som vidste præcis, hvad der skulle til for at redde hans liv.

Så heldige er vi ikke alle sammen, men vi gør nu, hvad vi kan. Jeg kom til at tænke på det, fordi Christian Eriksens hjertestop skete nærmest samtidig med, de fleste af corona-restriktionerne blev ophævet. Vi har det alle svært med den elendige pandemi, og vi har alle lidt afsavn – nogle mere end andre, men helt overordnet klarer vi det virkelig godt.

I Danmark har vi nemlig opbygget et system, hvor vi passer på hinanden. Vi kalder det et "velfærdssamfund", og aldrig har vi været gladere for det, end mens corona hærgede. Vi passede på os selv ved at passe på hinanden.

Velfærdssamfundet bygger nemlig på andet og mere end gode administrative og tekniske systemer. Hospitaler alene gør det ikke. Velfærden bliver først virkelig, i det øjeblik vi ikke kun ser hinanden som samfundsmennesker, men også som medmennesker.

Og det var det, vi gjorde. Både da det enkelte menneske, Christian Eriksen, lå i græsset, og da vi alle sammen var sat til vægs af corona.

Men hvad har det nu med Sankt Hans og midsommer at gøre? Måske ingenting, måske en hel masse. For hvad er det, vi fejrer i aften? Er det kun de lyse nætter og sommerens glæde og hygge, eller er det også fællesskabet og den gensidige omsorg?

Midsommervisen afviser ufredens ånd, sender hekse og trolde bort og lover, at vores hjerter aldrig bliver tvivlende kolde. Er det ikke et smukt billede på det, vi gerne vil med vores samfund? Holde fast i det gode, og forpligte os selv og hinanden med glædesblus, så vi sammen kan sikre det vi mere teknisk kalder velfærd.

Sådan tænker jeg i hvert fald.

Tak, fordi jeg måtte holde båltalen i Galgebakken.

Kilde

Tilsendt fra taleren.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mai-villadsens-baaltale-2021>